

זענים ישראליים ואמריקאים מביקים במיון של דרום-אפריקה סרטי-תעמולה נגד אנגולה

הענק הבא האדום

שנל

תנועות

החרדות

מישהו שמע על אירגון בשם 'אינטרנשיונל פרידום פאונדטיין'?

באמריקה, כאנגליה, בדרום-אפריקה ובנישאל יש רבים שמעו עליו. האירגון שמרכזו בווינגטון, פתח סניפים בלונדון, ביוהנסבורג ובתל-אביב. היושב-ראש הבינלאומי שלו הוא ג'ק אברמוף, שהיה יושב-ראש צעירי המפלגה הרפובליקאית, והמקורב לנשיא רונלד רגן. הוא מונה על-ידי רגן לכהן כחבר-הנאמנים של המועצה למדיניות לאומית, וכן במועצת-המנהלים של המועצה האמריקאית לזכר השואה. גוף זה, בראשות עסקן השואה ארי ויזל, ניוון מתקשים פררליים צריך להקים מעין 'יד ושם' באמריקה.

אירגון-החופש-הבינלאומי של אברמוף נמך גם על-ידי הסנטור השמרן מדרום-קולורדו, ג'סי הלמס, שקרא במאמר-פתחה בביטאון האירגון, שיצא באחרונה, למנוע מישראל נסיגה מן השטחים, שכן בלעדית צפיה סכנה לביטחונה, ואז לא תהיה יעילה כבעלת-ברית לאמריקאים. כפרייהסברה של האירגון, שבהם מצויין כי יש לו סניף בתל-אביב, אין פרטים נוספים עליו.

The International Freedom Foundation

Branch Offices

Because the scope and orientation of the Foundation are global, it is in the process of opening branch offices throughout the world.

Offices already in operation include:

- Tel Aviv, to address the problems of the Middle East, a region torn by racial and religious violence and terrorism.
- Johannesburg, to analyze the constantly changing face of

דום. גם זהו גוף של אנטי-ימי, כמוכן. אך אין קשר. הוא לא היה יכול להסביר מדוע הגוף האמריקאי מאמין שהוא עומד בראש הסניף הישראלי שלו. מסתובב: אין לי כל עניין להתעסק בדרום-אפריקה. לי מספיקות בעיות של ישראל! אברמוף הוא, כנראה, איש רב-פעלים. נידורק מייסד פירסם לא מכבר כתבה על סרט שמפיק אברמוף

ג'פרי פאגרי, האחראי להסברה באירגון, אמר לי כי נציג האירגון בישראל הוא גיל מסטונב, יושב-ראש אירגון-הסטודנטים של תנועת החרות. מסטונב הופיע באחרונה, עם עוד שני נציגים מישראל, בתוכנית 'ניסילין' של טד קופל. הברית בין ראש צעירי-חרות לשמ-רנים האמריקאים אינה דבר חדש. לפני כמה שנים דובר על הברית בין מי שהיה אז חבר-כנסת ויושב ראש צעירי-

שם הסרט הוא עקרב אדום, והוא מתאר מרגל סובייטי (שאותו משחק השחקן דולף לאנגריין). הסרט מתאר את חייו של ג'ונאס סאבימבי, מפקר צבא פרטי פרמערבי, הנתמך על-ידי דרום-אפריקה והפועל נגד ממשלת אנגולה. הצבא של סאבימבי קיבל סיוע כספי בסך 15 מיליון דולר מארצות-הברית.

נידורק מייסד תוקף בכתבה את העובדה שהסרט מופק על-ידי אמריקאים, ושמשחקים בו שחקנים אמריקאים, למרות שיש חרם אמריקאי על דרום-אפריקה.

תקציב הסרט הוא שמונה מיליון דולר. שם החברה המפיקה את הסרט הוא סוֹן-רוֹן הפקות.

הכתבה מביאה תגובות חריפות ביותר של אמריקאים על הסרט המעורבות האמריקאית בו. ארתור אש, שחקן-הטניס הירוע, שהוא יושב-ראש אירגון השחקנים והספורטאים נגד אפליה, יצא בחריפות נגד ההסתתרות של אמריקאים בכל סרט הנתמך על-ידי דרום-אפריקה. אחריו יצאו בניגויים דומים עוד ראשי אירגונים אמריקאים.

אולם מי שקורא בתשומת-לב את הכתבה נתקל בשמות שאינם כליכך אמריקאים. בימאי הסרט הוא ג'ז' ויטו. בימאי זה הפיק עד כה שלושה סרטים לחברת קאנון של מנחם גולן, וסרט אחד לחברת הסרטים של משה דיאמנט. לקאנון יש חברה המפיקה סרטים בדרום-אפריקה. אין לו עובדה הקושרת חברה זו עם הסרט. גם לדיאמנט יש חברה המפיקה בדרום-אפריקה.

כאשר מפיקי הסרט הודיעו כי הוא יופץ על-ידי חברת וורנו, מיהרה זו להודיע עוד לפני התחלת ההפקה שלא תפיץ את הסרט. וורנו, אגב, היתה עד לפני כמה שבועות בעלת חלק נכבד מחברת קאנון. מפיקי הסרט גם הודיעו כי הזמרת גרייס ג'ונס תבוא לבקר באתר-ההפקה, מכיוון שהיא חברתו של השחקן הראשי דולף לאנגריין. בנידורק גינו את הדבר אירגונים שחורים, שצינו כי לא יעלה על הרעת ששחורים יסייעו לסרט המופק בסיוע דרום-אפריקאי.

יגאל לביב

במדורה

מישטרה רצח לא-לאומני

למישטרה היו רדושים חודשיים כדי להבין מה שהיה מובן יום אחרי הרצח האכזרי

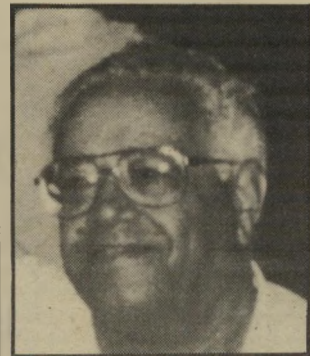
יום עיזור

יום אחד אחרי הרצח הכפול בסופרמרקט בירושלים, לפני חודשיים, יצא צוות העולם הזה לזירת האירוע. הצוות ערך תחקיר מקיף על אירועי הלילה, ושיחור בכתבה אנטומיה של רצח (העולם הזה 2.12.87) את מהלך הרצח שבוצע ואת הנסיבות, שהצביעו בצורה חרמשמעת, בניגוד להור' עותיה הראשונות של המישטרה, שלא היה זה רצח על רקע לאומני.

השבוע נעצר מכלוף בן-דחיים (43), תושב שכונת-קטמון בירושלים, בחשד שהיה שותפו של פרוספר לוגסי בכיצוע הרצח.

השניים שיחזרו את האירוע, והשיחור תואם להפליא את אשר כתב העולם הזה בכתבה. הכתבה: "יתכן שהרוצחים נשאו עימם נשק, שבאמצעותו איימו על השניים ואילצו את וייצמן לפתוח את הכספת במפתח שנשא עימו..."

בן-דחיים בעדותו: "הצלחנו לכפות את מיימוני וויצמן באיומי-אקרה..." בכתבה: "מדוע נרצחו בסכין? מדוע נחתכו גרונותיהם? יש לכך הסברים פשוטים. הפושעים לא רצו לירות — אם אכן היה להם נשק הם — מפני שקול-הירות היה מושך את תשומת-

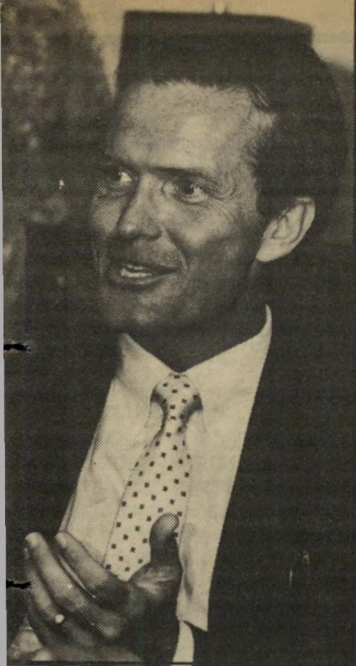

קורבן מיימוני השתמשו בסכין קצבים

ליבם של האנשים במיסערה הסמוכה לציאה... הם השתמשו בסכין-קצבים, מפני שהיתה זמינה... יתכן שהשודדים החליטו להרוג את שני האנשים מפני שהיו מוכרים להם אישית..." על פי עדותם של פרוספר וכדחיים הם באו במטרה לשרוד, ולא לרצוח. וייצמן ומיימוני שיבשו את תוכניתם. הם הכירו את השודדים, ועליכן נרצחו. בכתבה: "ברור שהרוצחים הכירו היטב את זירת הפעולה. כלומר — אין זה מעשה-טרור, שנעשה בדרך מיקרה, אלא פשע מתוכנן. נראה שהרצח עצמו לא תוכנן..."

יום אחרי הרצח, הבין העולם הזה מה שהמישטרה הבינה רק אחרי חודשיים.

בכתבה: "שבוע אחרי הרצח, ואין עדיין למישטרה קרחקירה ברורה. הצהרת המישטרה, שהיה זה רצח על רקע לאומני, עדיין לא הוכחה בצורה כלשהי. המישטרה הקדימה לתרוץ ריץ, ובכך גרמה נזק חמור למיסקם הרק של יחסי-היהודים-ערבים בירושלים ובמדינה. גם אם יתגלה כעתיד כי ה' פושעים היו ערבים, לא תהיה בכך שום הצדקה להודעה גזענית זו, שנעשתה בשעה שלא היה למישטרה שמץ של מושג מי ביצע פשע נתעב זה. ואם יתגלה כי השודדים הם יהודים, על אחת כמה וכמה." מן הראוי שהמישטרה לא תשגה בעתיד בערכות חפוזות וקלות, הע' לולות להטב גזק שאינו ניתן לתיקון.

מרז לי שאלוהים וראי אוהב אתי

מדוע? מפני שהוציא אותי מהמיש-פט הזה בעיתי הגרוע ביותר, ממש ברגע האחרון. שמעתי שכבר לא מתעניינים ביש-ראל במישפט-דמיאניוק.

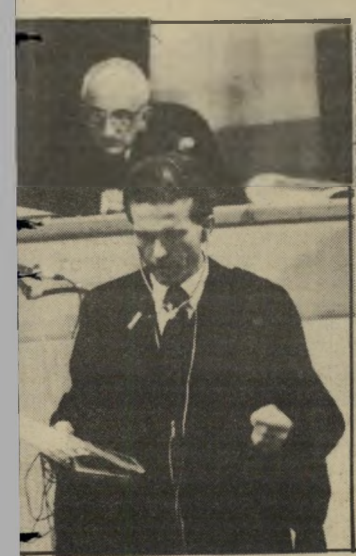
עובתי את ישראל — קשה להאמין — לפני שישה חודשים. קשה לי להבין מה קרה, כיצד נהגתי, מדוע עשיתי כליכך הרבה טעויות.

בתחילה, כשהגעתי לישראל, נוצר לי דימוי של איש מכריז, מחושב, שקול, ואילו לקראת הסוף — את צודקת — אפשר היה לחשוב שירדתי מהפסים, שאינני יודע להפסיד ונוהג בחוסר-היגיון מוחלט. הדימוי שלי כי ישראל פשוט התקלקל.

דווקא טוב עבדתי להגיה אחרי שי-שה חודשים — שישה חודשים עברו מאז עובתי את ישראל: קשה להאמין, האז — בחזרה לתיקשורת, אחרי חוד-שים רבים שבהם הייתי יותר מידי חשוף, ממש מאוס.

הילדים, רוצים לחזור

מדוע עזבתם? הייתי מבולבל, אחרי שהוצאתי מהמישפט. החלטתי, לשם שינוי, לשתוק ולא להתראיין.

עם השופט דב לוין. הוא תמך ב'ו'

ואלה היו שבועות קשים ביותר עבורי. שקלתי כל מיני אפשרויות: הייתי כמסאזומתן על פירסום ספר בהוצאת ידיעות-אחרונות. ניסיתי לפתח קאריירי רה של עורך-דין בארץ. כל זה — עד שהבנתי שלא אוכל לממן את שהיית מישפחתי בארץ. איך יכולנו לשבת בישראל, עד לס' יום הלימודים כאלפן והתמחות בחוק הישראלי? הלחצים לחזור הביתה גברו וגברו עד שנבעתי. כולם אמרו: 'גו טוב, או גמרת סוף'